10 JAAR

VEILIG THUIS

GGD Gelderland-Zuid

TEAM SPIRIT

MIJLPAAL

10 jaar Veilig Thuis Gelderland-Zuid! Een mooi moment om terug te kijken én vooruit te zien. In deze 10 jaar zijn we enorm gegroeid. In aantal meldingen, collega's en samenwerkingen. Maar bovenal in kennis, ervaring en draagkracht. We kunnen veel aan!

Dit jubileumboekje bundelt verhalen en opvallende anekdotes uit 10 jaar werkpraktijk, verteld door onze medewerkers. Soms aangrijpend, soms hoopgevend, soms bizar, maar altijd écht. Ze geven een inkijkje in de diversiteit van ons werk en laten zien hoe belangrijk het is om te luisteren, te verbinden en samen te zoeken naar veiligheid. Elk verhaal is geanonimiseerd, maar achter elke situatie schuilt een echt gezin, echt kind, en echte ouder.

Wat ons telkens weer raakt, is de kracht van mensen. Behalve de zorgen en problemen waarmee gezinnen soms te dealen hebben, zien we vaak ook de verrassende veerkracht van betrokkenen. Kracht die leidt tot kleine stappen richting een oplossing.

Dit boekje laat zien dat ons werk niet alleen draait om veiligheid, maar ook om vertrouwen en perspectief. Het laat zien dat Veilig Thuis het verschil kan maken, door ieder traject met gevoel en gedrevenheid aan te gaan. En het laat zien hoe leuk we het als team hebben, kijk maar naar de foto's! Bij Veilig Thuis weten we hard werken en gezelligheid te combineren.

Met trots kijken we terug op 10 jaar inzet voor een veilig thuis bij de inwoners van onze regio. En met nieuwe energie kijken we vooruit, vastbesloten om ons werk met net zoveel passie en compassie voort te zetten. Zodat we het verschil kunnen blíjven maken.

Namens Veilig Thuis Gelderland-Zuid,
Saskia Vonk, manager Veilig Thuis

DIE ENE MELDING

Kinderwagen

Op de eerste hulp werd een meisje van 10 maanden binnengebracht met falende hartactie door ernstige uitdroging. Enkele dagen eerder was ze al gezien vanwege diarree. Haar moeder kreeg toen voedingsadviezen en ORS-poeder mee.

De situatie was zorgelijk en het ziekenhuis deed een melding bij Veilig Thuis van mogelijke verwaarlozing. Ik ging op huisbezoek. Bij het huisbezoek viel me op dat het huis nauwelijks was ingericht: de meubels waren oud en kapot, de kasten leeg.

Toen ik vroeg of het gelukt was met het ORS-poeder, vertelde moeder dat ze geen water had om het poeder op te lossen. Ze was afgesloten vanwege betalingsproblemen. Voor elke kan water moest ze naar de buren. Ze zei ook dat mensen zich afvroegen waarom ze zo weinig buiten kwam met haar kind. Haar verklaring was dat ze geen geld had; ze kon geen kinderwagen betalen.

Het zijn dingen waar buitenstaanders vaak geen rekening mee houden. Wat armoede voor gevolgen kan hebben. Moeder accepteerde hulp om haar leven en dat van haar kind weer op de rit te krijgen. Diezelfde avond gaf ik voorlichting aan artsen over kindermishandeling. Aan het eind vroeg ik of iemand een kinderwagen over had. De volgende dag bracht ik die bij haar langs.

Patries

Toen Veilig Thuis geboren werd in 2015 (de transitie van de jeugdzorg) stonden we voor een grote uitdaging. Er viel het eerste jaar nog veel te ontdekken. Keuzes moesten worden gemaakt: waar gaan we huizen? Voor welk registratiesysteem kiezen we? Hoe gaan we werkprocessen uitschrijven. En hoe zit het eigenlijk met onze visie? We kregen nieuwe collega's uit andere werkvelden met ieder z'n eigen expertise. En niet te vergeten al die ketenpartners met wie we aansluiting moesten vinden. Hemeltjelief, we hebben voor heel veel uitdagingen gestaan.

In de afgelopen 10 jaar dat we in Nijmegen huisden, zijn we 5 keer verhuisd. Van de Graafseweg (met z'n allen in 1 ruimte), naar de Stieltjesstraat (lekker dichtbij de politie en het meldpunt Bijzondere Zorg), tot bovenop de LUX (met een heerlijk terras). Daarna eindelijk onder 1 dak met de rest van de GGD. Eerst in het vintage gebouw aan de Groenewoudseweg (ijskoud in de winter, bloedheet in de zomer) en sinds januari 2025 in een gloednieuw kantoor aan de Bellefroidstraat.

Wat een omzwervingen hebben we gemaakt. Van oude meuk naar een stralend jonge en dynamische werkomgeving waar je cliënten met trots kunt ontvangen. Er zijn paralellen met Veilig Thuis: zonder iets gestart, met vallen en opstaan naar een steeds beter bestaan. Ervoor gaan en erop vertrouwen dat het goedkomt. We hebben onszelf uitgevonden, met een beetje hulp van de inspectie. En bovenal het geloof in het werk dat we doen.

Noëlle

HET DRAGEN VAN EEN GEHEIM

De politie maakt zich zorgen over een meisje van 10 jaar. Haar moeder is alleenstaand en wordt regelmatig gezien bij een drugsdealer, ook ’s nachts. Een paar weken na deze melding komt er opnieuw een melding. Het meisje is - zonder dat haar moeder dit wist - door haar grootouders opgehaald. Ze weigert terug naar huis te gaan, ze voelt zich daar niet veilig.

Aan de politie vertelt het meisje dat ze al jaren een geheim met zich meedraagt. Een geheim dat haar oma kent, maar nooit met iemand heeft gedeeld. Haar moeder mishandelt haar en betast haar op een grensoverschrijdende manier. De zedenpolitie wordt direct ingeschakeld. De betrokkenheid van Veilig Thuis verandert. Het gaat niet langer alleen om zorgen over drugsmisbruik, maar om een ernstige onthulling.

Samen met een gedragswetenschapper en vertrouwensarts bespreek ik welke stappen nodig zijn. En hoe moeder geïnformeerd wordt over de beschuldigingen. Ik spreek het meisje bij haar grootouders thuis. Ze komt veel ouder over dan ze is. Ze lijkt opgelucht dat ze eindelijk haar verhaal kwijt kan. Over het zedendeel praten we niet, dat doet de politie. Ik geef haar de ruimte om te vertellen wat zij wil. Ze durft geen aangifte te doen tegen haar moeder.

Ik besluit met de betrokken professionals een melding van strafbare kindermishandeling te doen. De politie pakt deze melding op en onderzoekt de mogelijk strafbare feiten. Hierdoor hoeft het meisje geen aangifte te doen; voor haar is dat een opluchting. Tijdens onze betrokkenheid heb ik regelmatig contact met het meisje en haar grootouders. We bouwen een vertrouwensband op. Ze vertelt over haar leven, haar angsten en haar hoop. Ze wil rust en veiligheid, iets wat ze thuis nooit heeft gevoeld.

Uiteindelijk raakt de Jeugdbescherming betrokken en neemt de begeleiding over. Veilig Thuis sluit het dossier. In 1 van de laatste gesprekken zegt het meisje iets wat me raakt: ze wil niet dat haar moeder

gestraft wordt. Het enige wat ze wil horen is 'sorry'. Een ogenschijnlijk simpel woord van slechts 5 letters, maar voor haar zoveel meer. Het is een woord van erkenning, geloofwaardigheid en menselijkheid. Het doet me beseffen hoe diep de loyaliteit van een kind naar een ouder kan zitten. Kinderen blijven hopen op liefde, erkenning en herstel.

De samenwerking tussen politie, Veilig Thuis, de vertrouwensarts en de Jeugdbescherming verloopt intensief en zorgvuldig. Iedereen werkt vanuit het belang van het kind. Het meisje krijgt de hulp die ze nodig heeft en mag haar verhaal doen in een veilige omgeving.

Het laat zien hoe belangrijk het is om kinderen serieus te nemen, om te luisteren en om hen te beschermen. Het is een herinnering aan de kwetsbaarheid en loyaliteit van kinderen en de verantwoordelijkheid die wij als professionals dragen.

Het meisje blijft bij haar grootouders wonen, waar ze zich veilig voelt. Ze gaat weer naar school, krijgt begeleiding en begint langzaam te herstellen. Haar toekomst is nog onzeker, maar ze heeft een eerste stap gezet. Een stap richting veiligheid, vertrouwen en herstel. En dat begon met het durven vertellen van haar verhaal.

Anke

DIE ENE MELDING

Toyboy

Aan het begin van Veilig Thuis belde er een ziekenhuis met zorgen over een 80-jarige patiënte. De vrouw had tijdens haar afspraak op de geriatrie-afdeling openhartig verteld over haar nieuwe vriend. Hij was eind 40 en had een nieuwe woning. Ze had voor hem onder andere al een bank en koelkast gekocht. En een Iphone, want die had hij nodig om met haar contact te hebben. Ook betaalde ze al hun uitjes samen.

Het ziekenhuis vroeg zich af of er sprake was van financieel misbruik. Ik adviseerde om bij de volgende afspraak met de vrouw meer vragen te stellen over haar leefsituatie. En om als het mogelijk was, te overleggen met haar huisarts.

Het ziekenhuis belde me 2 weken later opnieuw. Ze hadden doorgevraagd en contact gehad met haar huisarts. Wat bleek: deze vrouw had op jonge leeftijd haar ouders verloren en daar een flinke erfenis aan overgehouden. Haar hele leven had ze jongere ‘toyboys’ in haar leven gehad die ze financieel ondersteunde in ruil voor hun gezelschap.

Dit was haar manier van leven, bewust gekozen. Toch was er reden tot zorg: ze had beginnende dementie. Daarom hebben we bewindvoering voor haar geregeld. Zo bleven haar vaste lasten gedekt, en werd er een potje gereserveerd voor haar toyboy.

Hiske

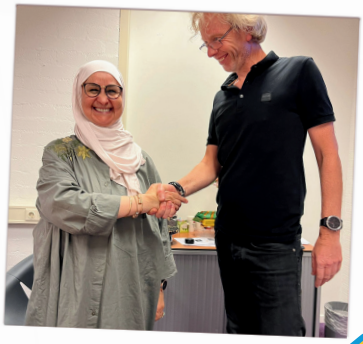

WERK PRAKTIJK

WEG UIT DE PROSTITUTIE

en jonge prostituee van ongeveer 20 jaar wordt door de politie aangetroffen op de grond voor het terras van restaurant Loetje. Ze is onder invloed van alcohol en cocaïne. Ze ziet er verwaarloosd uit: mager en uitgeput. Tegen de politie roept ze dat ze zwanger is. Waarschijnlijk van haar pooier. De melding komt via de politie bij Veilig Thuis.

Ze blijkt al jaren samen te zijn met haar pooier, hij misbruikt haar. We zoeken meteen de samenwerking op met andere partijen die een rol (kunnen) spelen. In die tijd bestaat het actieoverleg nog: aan tafel zitten Veilig Thuis, Comensha, een gespecialiseerde rechercheur, de politie en Bijzondere Zorg. Tijdens het overleg horen we dat ze mannen 500 euro laat betalen en dan vlak voor de daad verdwijnt.

Samen maken we een sterk plan. Spoedeisende Zorg wordt erbij betrokken, zodat er ook in de avonden en weekends snel gehandeld kan worden. Het is een mooi voorbeeld van hoe verschillende organisaties samenwerken met één doel: deze jonge vrouw helpen.

Hoe komen we erachter of ze echt zwanger is? Hoe winnen we haar vertrouwen en zorgen we ervoor dat ze hulp accepteert van Veilig Thuis en Bijzondere Zorg? Mogelijk kunnen we haar uit de prostitutie halen. Belangrijkste is dat ze een veilige toekomst tegemoet gaat.
Vanuit Veilig Thuis en Bijzondere Zorg voeren we gesprekken met haar. We ontdekken dat haar moeder en zus ook in de prostitutie zitten. Ze heeft een hechte band met hen. Dat contact is belangrijk zien we, daar kan ze steun uit halen. Uiteindelijk vraagt ze haar zus om hulp.

Ze geeft aan dat ze weg wil bij haar partner en weg wil uit de prostitutie. Ze wil een goede moeder worden voor haar kind en stoppen met het gebruik van middelen. En dat lukt haar. Ze accepteert hulp, wordt opgevangen op een geheim adres en begint aan haar herstel. Ze kickt af, bevalt van haar kindje en doet uiteindelijk aangifte tegen de vader. Een ongelooflijk moedige stap. Mijn collega's van Veilig Thuis en de andere

betrokken professionals zetten zich met hart en ziel voor haar in. Ik ben ontzettend trots op hen en op hoeveel werk ze hebben verzet. Steeds weer overleggen en afstemmen, zoeken naar praktische oplossingen zoals een woning. Dankzij deze intensieve samenwerking heeft de vrouw een kans gekregen op een nieuw leven.

Dit verhaal laat zien wat er mogelijk is als ketenpartners écht samenwerken, informatie delen en het belang van het slachtoffer vooropstellen. Niemand deed zijn eigen ding; we trokken samen op. En ik ben ook heel trots op deze vrouw. Ze houdt nog steeds goed contact met haar moeder en zus. Haar sterke band met haar familie gaf haar de kracht om uit de prostitutie te stappen. Dat is haar redding geweest.

Inge

KRACHT VAN RUST EN EERLIJKHEID

aren geleden stapte ik van een ziekenhuis over naar het werkgebied van de kindermishandeling. Mijn 1e huisbezoek speelt zich af bij een alleenstaande vader die als co-ouder zorgt voor zijn 5-jarige zoon. Hij zou een agressie-probleem hebben. Als kinderarts ben ik gewend om gesprekken met ouders te voeren, soms ook lastige, maar nooit in een agressieve sfeer.

Omdat de man vechthonden fokt en er rond zijn huis zo'n 20 Amerikaanse terriërs lopen, overweeg ik om de politie mee te nemen. Mijn collega's vinden dat beter*. Toch wil ik het gesprek met de man eigenlijk liever alleen voeren. Daarom bel ik hem vooraf op. Ik leg uit dat iedereen mij adviseert om samen met de politie te komen en vraag hem waarom dat nodig zou zijn. Hij reageert rustig en zegt dat ik gewoon langs kan komen. Hij zal de honden vastzetten.

Ik ga op pad en kom aan bij een bouwvallig huis op een afgelegen industrieterrein. De tuin ligt vol oude rommel. Even twijfel ik aan mijn eigenwijze besluit om alleen te gaan. Ik klop aan. De man doet open met verwilderd haar en ontbloot bovenlijf. Hij draagt alleen een strakke slip. Ik vraag hem iets aan te trekken. Hij komt terug in een smoezelige badjas. Tja, denk ik, hij heeft gedaan wat ik vroeg. Niet zeuren dus.

Hij nodigt me uit om binnen te komen. De gang is volgestouwd met banken en stoelen. We klimmen eroverheen en belanden in de keuken. Hij ziet mijn benauwde gezicht en stelt voor om het keukenraam open te zetten. "Als je wilt vluchten, kun je hier zo naar buiten," zegt hij. Vanuit het raam zie ik dat alle honden netjes in traliehokken zitten.

We voeren een goed gesprek. Ik luister naar hem en hij naar mij. Hij bedankt me na afloop voor het fijne gesprek en zegt dat hij zich serieus genomen voelt. Ook ik kijk terug op een open en respectvol gesprek. We spreken af dat hij ondersteuning krijgt bij de opvoeding van zijn zoon en in de communicatie met zijn ex. Tevreden rijd ik terug naar kantoor.

** Met het oog op veiligheid is nu het beleid dat we altijd met 2-en op huisbezoek gaan.*

In de jaren die volgen kom ik een breed scala aan mensen tegen. Sommige hebben een kort lontje, andere proberen me te intimideren of zelfs te bedreigen. Uitspraken als “Ik doe je wat aan” pareer ik door rustig te vragen wat het plan dan is. “Gooi je een steen door mijn ruit? Sla je mij neer?” Meestal volgt dan een verbaasde reactie: “Natuurlijk niet.” Waarop ik zeg: “Zeg het dan ook niet, het voelt voor mij onveilig.”

Ik merk dat deze aanpak werkt. Ik benoem wat ik zie en hoor, geef aan wat het met mij doet. Dat helpt om de spanning te doorbreken en het gesprek gelijkwaardiger te maken. De man met de vechthonden was een mooie eerste casus.

Patries

DIE ENE MELDING

Krantenkoppen

Bij Veilig Thuis krijgen we allerlei meldingen binnen. Vaak klinken ze als krantenkoppen: ‘Moeder wurgt dochter met een waslijn.’ Vóór mijn werk bij Veilig Thuis (ik werk er nu 5 jaar) dacht ik dat zulke bizarre situaties in huishoudens zeldzaam waren. Maar het gebeurde toch echt vaker dan ik had gedacht.

Het was overigens niet deze ene melding die me speciaal bijbleef. Het waren de heftige en vaak expliciete formuleringen van de meldingen, die me bijbleven. En de hoeveelheid ervan. ‘Man valt zijn eigen vrouw aan met een breekijzer vanuit een psychose.’ ‘Moeder laat envelopjes cocaïne door haar dealer neerleggen op een plek waar de kinderen bij kunnen.’ ‘Kinderen aangetroffen in kooien met poep op de spijlen.’

Er gaat veel leed schuil achter deze meldingen. Complexe situaties waarbij het van kwaad tot erger werd. Iedereen verdient een onbevangen blik en het recht om een eigen verhaal te vertellen. Wat het verhaal ook is en hoeveel ellende er ook is, we zullen altijd ons best doen om een helpende hand te bieden.

Bente

DIE ENE MELDING

Golfkarretje

Het zijn soms juist de kleine dingen die je bijblijven. Toen ik in 2019 begon bij Veilig Thuis, ging ik samen met een collega op huisbezoek in Kerkdriel, een uithoek van onze regio. We kwamen terecht op een vervallen, verlaten camping en moesten een flink stuk lopen. Geen probleem: mijn collega regelde een golfkarretje.

Al snel werd duidelijk dat je bij Veilig Thuis inventief moet zijn. Dingen lopen vaak anders dan verwacht; dat zorgde ook voor de leukste avonturen. Het ene moment stapte ik met een gespannen gevoel het huis van een mogelijke crimineel binnen, het volgende moment kreeg ik een privé-optreden van een talentvolle volkszanger (in de dop).

De meest bijzondere situaties kwamen vaak uit onverwachte hoek. Bij een recent huisbezoek ging de man met wie ik een afspraak had naar de wc. Toen hij terugkwam, zat er nog poep aan zijn broek en dat kwam op de bank toen hij ging zitten. Alsof hij letterlijk wilde zeggen: ik heb ‘schijt’ aan jullie. Voor mij reden genoeg om snel weer richting kantoor te gaan.

Jessica

EEN FRISSE NIEUWE START

en moeder woont met haar 2 jonge tieners in een ernstig vervuilde woning. Buurtbewoners maken zich zorgen, vooral omdat de kinderen al dagenlang alleen thuis zijn. De melding komt via de politie bij ons binnen. Ik ga samen met een collega op huisbezoek. We treffen de kinderen inderdaad alleen aan.

Moeder komt later die dag terug uit het buitenland waar ze moest zijn voor een rechtszaak. De kinderen zijn dus al een paar dagen zonder volwassene thuis. Ze mogen haar bellen als er iets is, maar er is geen toezicht. Vader is al 4 jaar uit beeld en er is geen contact met de familie in het dorp.

De woning is ernstig vervuild. Overal liggen spullen: vuilnis, etensresten, slaapzakken, schoenen. De vloer is nergens zichtbaar. Het ruikt naar afval en ammoniak. Ik moet zoeken waar ik kan staan om met moeder te praten. Er zijn veel dieren: katten, vogels, parkieten. De ramen zijn afgeplakt met folie. Moeder schaamt zich en durft geen hulp te vragen.

Toch brengt ze de kinderen elke dag netjes naar school. Ze zien er verzorgd uit, doen het goed en hebben goede resultaten. Wat opvalt in het contact met de moeder is dat ze meteen open is. We hebben een goede klik en we zijn eerlijk naar haar: de kinderen kunnen hier niet blijven wonen. In overleg kiest moeder voor een vrijwillige uithuisplaatsing bij een oom en tante in het dorp.

We gaan outreachend aan de slag. Samen met het wijkteam en de woningbouwvereniging bekijken we wat nodig is om de woning leefbaar te maken. We gebruiken de Clutter Image Rating Scale (CIRS) om de vervuiling objectief te beoordelen. Veilig Thuis houdt 2 maanden intensief contact met het gezin en betrokken professionals.

Moeder wil alles zelf doen, maar er moeten stappen gezet worden. Anders ruimt de woningbouwvereniging het huis leeg. Er wordt hulp ingezet om

haar opvoedvaardigheden en de ontwikkeling van de kinderen in kaart te brengen. Tegelijkertijd is er ondersteuning via netwerkpleegzorg. De dierenbescherming wordt betrokken. De kinderen worden gezien door een kinderarts sociale pediatrie, die bij hen bekijkt of er sprake is van ondervoeding en ontwikkelingsachterstand. Deze arts beoordeelt de samenhang tussen medische, sociale en opvoedkundige factoren.

Ik ervaar hoe belangrijk het is om eerst aan te sluiten bij de situatie, zonder te oordelen. Tegelijk ben ik duidelijk over mijn rol en de risico's voor de kinderen. Vanuit vertrouwen en samenwerking ontstaat ruimte voor verandering.

Een paar maanden later bezoek ik het gezin opnieuw. De situatie is stabiel, het huis is opgeruimd. Een jaar later is het nog schoner en completer. Moeder is trots en dankbaar. Ze heeft een nieuwe bank, een nieuw bed en het huis is schoon. Ze is weer met haar familie in contact. Het laat zien hoe veerkrachtig mensen kunnen zijn als ze de juiste steun krijgen.

Koen

DIE ENE MELDING

Zonnescherm

Een maatschappelijk werker meldde bij Veilig Thuis zijn zorgen over een 67-jarige vrouw die mogelijk financieel werd uitgebuit door haar 45-jarige zoon. Tijdens een huisbezoek vertelde ze dat haar man 3 jaar eerder was overleden. In haar huwelijk was ze mishandeld en onderdrukt. Nu nam haar zoon die dominante rol over.

De vrouw had nooit een bankpasje gehad en wist niet hoe ze moest pinnen. Ze had dringend een zonnescherm en nieuwe winterjas nodig. Haar zoon deed wekelijks boodschappen met haar, ook voor zichzelf. Zij mocht alleen vleeswaren kopen als de oude op waren, zelfs als die over datum waren.

In een gesprek noemde hij zijn moeder spilziek en dom. Als iemand anders haar zaken zou regelen, zou hij het contact verbreken. Uit onderzoek van Veilig Thuis bleek dat hij al duizenden euro's van haar had overgemaakt naar zijn eigen rekening. Moeder was bang, maar werkte uiteindelijk mee aan een procedure via de rechtbank. Er werd een bewindvoerder en mentor aangesteld.

We volgden de vrouw nog anderhalf jaar. Ze bloeide op en genoot van haar vrijheid. Het zonnescherm kwam er en ze kocht 2 winterjassen. Mede dankzij ons kreeg de vrouw weer regie over haar leven. Voor haar heeft Veilig Thuis er écht toe gedaan.

Angélique

TEAM SPIRIT

IDEALEN BOVEN BELANG VAN KIND

Dit verhaal gaat over een echtpaar met 2 volwassen kinderen, 1 tienerzoon en 1 kleuterdochter. De ouders noemen zichzelf ‘soevereine burgers’. Ze geloven dat de Nederlandse wetten niet voor hen gelden en willen het liefst zo min mogelijk met de overheid te maken hebben. Tegelijkertijd vinden ze dat ze wel recht hebben op voorzieningen zoals kindertoeslagen.

Het gezin is inmiddels bij heel wat instanties bekend. De leerplichtambtenaar meldt dat de jongste kinderen niet op school verschijnen. De Jeugdgezondheidszorg ziet de kinderen nooit en maakt zich zorgen over hun groei en ontwikkeling. De politie meldt openstaande boetes en de reclassering geeft aan dat er nog een taakstraf openstaat.

Geen van de kinderen gaat naar school. Volgens de ouders leren ze veel meer van de natuur dan in een klaslokaal. Ze ontwikkelen vaardigheden die volgens hen uniek zijn, zoals creativiteit en muzikaliteit. Dat de kinderen niet kunnen lezen of schrijven, zien de ouders niet als een probleem. Ze geloven dat taal en rekenen vanzelf komen als de kinderen daar behoefte aan krijgen.

Overheidsinstanties houden ze liever buiten de deur. Ook met de GGD (Veilig Thuis en JGZ) willen ze niets te maken hebben. Begeleiding? Niet nodig, vinden ze, ondanks de zorgen van professionals.

Dan escaleert de situatie. Moeder vertrekt halsoverkop met de kinderen naar het buitenland. Vader blijft achter en maakt ruzie met de politie en andere instanties. Hij wordt opgepakt en meegenomen voor verhoor. De politie spoort moeder en de kinderen snel op, de Duitse politie brengt hen naar de grens.

De rechter grijpt in en stelt de 2 jongste kinderen onder toezicht, waarna moeder gearresteerd wordt voor het onttrekken van de kinderen aan het gezag. Er wordt een jeugdbeschermer aangesteld, maar ook nu werken ouders niet mee. Ze vinden dat deze hun kinderen bang maakt. De jongste

kinderen gaan tijdelijk naar een gezinshuis, de beide oudste kinderen gaan naar hun vader.

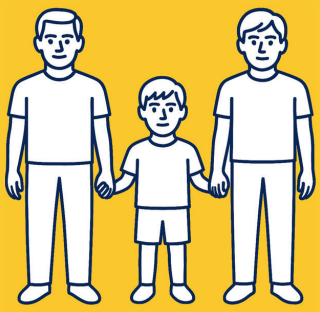
In het gezinshuis valt op dat de kinderen niet gewend zijn aan vaste eetmomenten of samen spelen. Structuur is nieuw voor ze en ook het samenzijn in een groep. De kinderen gaan naar school. Het is wennen, maar ze zijn enthousiast en leren graag.

De kinderrechter verlengt hun verblijf met een jaar. De ouders moeten zich melden bij de rechtbank en krijgen een traject via de reclassering; ouders blijven bij hun visie dat ze niets met de overheid te maken willen hebben en willen niet samenwerken. Hierdoor hebben de kinderen lange tijd geen contact met ouders en kan er niet gewerkt worden aan het herenigen van het gezin.

Achteraf vertellen ze aan Veilig Thuis dat ze eigenlijk best tevreden zijn met het resultaat van de interventies. Hun weerstand tegen instanties is vooral gegroeid tijdens de coronapandemie, toen ze vooral op zichzelf en hun netwerk waren aangewezen.

Terugkijkend was dit een hectische, maar ook fascinerende casus. Er gebeurde elke dag wel iets nieuws en de visie van soevereine/autonome burgers was voor mij onbekend. Het heeft me beziggehouden dat ouders hun eigen idealen boven het belang van hun kinderen konden plaatsen.

Marieke

DIE ENE MELDING

Netwerk

Voor een 9-jarig jongetje ontstond een onveilige situatie doordat zijn vader dagelijks GHB gebruikte. Soms gebruikte hij zoveel dat het gevaarlijk werd. Het jongetje trok zich dan terug onder een deken op zijn kamer.

De moeder woonde elders en kon niet voor haar zoontje zorgen. De vader had een licht verstandelijke beperking en vond zelf dat er geen hulp nodig was. Hij had nog 2 volwassen zonen, waarvan er 1 ook verslaafd was.

We wilden voorkomen dat het jongetje uit huis geplaatst zou worden. Daarom bouwden we een netwerk met de halfbroers rond het gezin. Ook probeerden we een grotere woning te regelen. Zo kon de niet-verslaafde zoon bij hen komen wonen en extra steun bieden.

Met de vader spraken we het volgende af: als hij voelde dat het mis dreigde te gaan of als hij te veel gebruikte, moest hij dit melden aan zijn netwerk. Ook het jongetje mocht zelf contact opnemen met iemand uit het netwerk. Of dit voldoende ondersteuning geeft voor zo'n jong kind, moet de tijd leren. Maar de liefde en aandacht vanuit het netwerk maakt veel mogelijk.

Inge

WERK PRAKTIJK

OUDERONTHECHTING NA SCHEIDING

omplexe scheidingen laten diepe sporen na. Niet alleen op juridisch of financieel vlak, maar vooral in relaties en vertrouwen. Ouders, kinderen en familieleden raken verstrikt in hun afzonderlijke belevingen van wat er is gebeurd. En vooral van wat er nog mogelijk is. Dit verhaal laat zien welke verschillende waarheden er kunnen ontstaan.

Een meisje van 14 verbreekt het contact met haar vader. Ze woont bij haar moeder en zegt dat ze hem niet meer wil zien. Haar moeder bevestigt haar gevoel: “Hij had toch nooit echt aandacht voor haar.” Hier speelt mogelijk ouderonthechting, een proces van het verbreken van een gezonde hechtingsband van een kind met de ouder.

Tijdens een gesprek met Veilig Thuis vraagt het meisje aan haar moeder of ze naar een vriendin mag. Als ze terugkomt, oogt ze ontspannen, alsof er niets bijzonders is gebeurd. De volgende dag meldt haar vader dat zijn dochter onverwacht bij hem voor de deur stond. Er was weer even contact.

De vader is geraakt. Hij mist haar. Voor de scheiding hadden ze een goede band, zegt hij. Hij is trots op zijn slimme dochter, die op het VWO zit. Maar sinds de scheiding verloopt het contact moeizaam. Er zijn conflicten, aanpassingsproblemen, onzekerheid en wantrouwen. Zijn zoon komt nog wel langs, dat contact blijft stabiel. Maar de afwijzing door zijn dochter doet pijn. Ook zijn nieuwe gezin voelt de spanning.

Als de dochter hoort dat haar vader heeft verteld over haar bezoek, wordt ze boos. Ze ontkent alles en beweert dat hij zelfs foto’s heeft bewerkt om een valse indruk van hun relatie te geven: “Die momenten zijn nep.” Ze gelooft dit. Niet uit onwil, maar omdat dit haar waarheid is geworden.

Misschien voelt ze oprecht dat hij er nooit echt was, ongeacht wat foto's of verhalen suggereren. Of misschien wil ze op deze manier zichzelf beschermen tegen pijnlijke emoties. Niet kunnen kiezen voor 2 verhalen, dus liever 1 ouder geloven?

In dit soort situaties valt de werkelijkheid uiteen in perspectieven. Elk gezinslid draagt zijn eigen versie van het verhaal, gevormd door emoties, ervaringen en loyaliteiten. De strijd om ‘de waarheid’ leidt tot het overnemen van het gevoel van moeder door dochter. Ze sluit vader buiten.

De moeder heeft een sleutelrol. Zij moet ruimte geven aan de relatie tussen dochter en vader en dochter motiveren naar vader te gaan. Ondanks haar eigen emoties. Het zal de band met haar dochter nog mooier maken. Alleen als een kind voelt dat beide ouders haar contact met de ander steunen, ontstaat er emotionele veiligheid. Hulpverleners kunnen ouders hierin begeleiden. Een psycholoog kan het meisje helpen om haar keuzes en de langetermijneffecten ervan te begrijpen.

Professionals moeten ouders bewust maken van hun drijfveren: handelen ze uit liefde voor hun kind, of uit boosheid naar hun ex-partner? Cultuurfilosoof Evert-Jan Ouweneel zei treffend: “Iets of iemand zint je niet? Kijk net zo lang tot je iets waardevols ziet. Stel je oordeel uit en disciplineer je zintuigen.”

Sonja

DIE ENE MELDING

Voicemail

Het was donderdagmiddag half 6. Ik stond op het punt om mijn weekend in te gaan en luisterde nog even snel mijn voicemail af. Er was een zorgelijk bericht van het consultatiebureau over een jong gezin met een baby. De vader was opgepakt door de politie en met de moeder konden ze geen contact krijgen.

Het gezin verbleef tijdelijk in een vakantiepark. Ik was er 2 dagen eerder al langs geweest met een jeugdverpleegkundige. Er waren zorgen gemeld over ruzies tussen de ouders en de situatie van het pasgeboren baby'tje.

Ik ben opnieuw bij haar langsgegaan. De vrouw was zich bewust van haar eigen geschiedenis en wat dit voor haar moederschap betekende. Ze bleef goed in contact, ook later. Ze vertelde dingen die ze eerder niet had verteld, omdat ze bang was dat haar kindje uit huis zou worden geplaatst.

Tijdens de vervolgcontacten met hulpverlening en Veilig Thuis werd de moeder steeds opener. En die openheid was haar kracht. Het paste helemaal niet bij haar persoon om te liegen. Zo konden we samen werken aan haar veiligheid.

Marion

PARDON WAT ZEGT U?

Colofon
Tekst en foto's: medewerkers Veilig Thuis
Redactie: GGD Gelderland-Zuid
Uitgave: oktober 2025

VEILIG THUIS 10 JAAR

GGD Gelderland-Zuid